

ΜΑΡΙΚΑ
ΠΕΚ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

14 Μία φωνή έπρόφερε έξαφνα από πίσω του:

— Γιατί χάνεις, Ζαλαμόρ, την ώραία σου αυτόπειποίθη;... Γιατί κλο-
ίεται τώρα η έμπιστοσύνη σου;...
'Ησύχασε, θά ξαναβρής την αγαπημένη
συντρόφισσά σου, γιατί είμαι βέβαιος,
ότι εκείνη που σε κατέστρεψε, δεν είχαν λό-
γους να της αφαιρέσουν τη ζωή!

Ο δού φλοιοι κυτάαθηκαν, ο ένας με απέ-
ραντη εδωγμοσύνη κι' ο άλλος με καλωσύνη
ένθερμονική.

Πώς είχαν μεταμορφωθεί κι' οι δύο! Ο σύν-
τροφος του Ζαλαμόρ, ο «δικηγόρος», είχε γίνει
ο κύριος Μάκ—Λήν, Σκωτσέζος, με όλα τα
χαρίτια του εν τάξει, ρεπόρτερ μιάς από τις
σπουδαιότερες εφημερίδες του Κιαιπτάου. Το
ντύσιμό του, το όθος του, το μουστάκι του κομ-
μένο «αλ' αμερικανί», το αλλανγμένο χτένισμα
των μαλλιών του, όλα απομαύριζαν έντελώς κά-
θε ανάμνηση του δυστυχισμένου καταβόλ. Με
την καινούργια του αυτή προσωπικότητα θα άρ-
χιζε σύντομα την πάλη για το θρίαμβο της δι-
καιοσύνης, για την αποκατάστασι και την ήσυ-
χία του αδελφικού του φίλου.

Ο Παριζιάνος άπάχης, ο πολυμήρς και ά-
νοιχτόκαρδος πελάτης των κομπλεσιών και των
λαϊκών μπάρ, ο Ζαλαμόρ, που τον φοβόντου-
σαν και τον σεβόντουσαν όλοι, είχε γίνει ο με-
λαγχρινός εκείνος τζέντλεμαν με τα άσπρα ρο-
χα. Όλο του το παρουσιαστικό είχε κάτι που
θόμιζε 'Ινδο άριστοκράτη. Και τα πιστοποιητι-
κά του τον παρουσάζαν ως Μαχαράγια, ο ό-
ποιος ταξίδευε Ργκόντιν, με το όνομα Γκόντι-
Ταμπόρ, έμπορος απ' την Καλκούτα.

Έτσι δεν είχαν κανένα φόβο.
Εξ άλλου, το πειρατικό καράβι του Τζάν
Πάλα είχε μεταμορφωθεί στο κομψό εκείνο γιάτ.
Ο λοστρόμος 'Αρβόλο έβριε πάντα με σφοδρί-
μως με μεγαλύτερη πόδα. Ισως γιατί φορούσε
μια θαυμασία μπλε στολή με χρυσά κομψιτά.
Οι ναύτες δούλευαν πρόθυμα, και δεν είχαν
φέρει καμιά αντίρρηση, όταν τους είχαν νύ-
ποιουσιόσσει.

Ο καπετάνιος Τζάν Πάλα δεν ήταν πιά ό
γιοι που είχαν έμπιστοσύνη το καταπληκτικό μν-
πέση ότι δεν τον γελούσαν. Ένα πρώτο τα
κιλά χρυσάφι στ' αμπαρά του! Κανόνισα έπει-
στίλας «έπιχειρήσεως», στην οποία θα είχε ένα
βερωτάτες εκείνες όπτασις, που τον είχαν κά-
προκαταβολικώς την ήσυχη και εύτυχισμένη ζωή
που είχε αναλάβει.

Ο Ζαλαμόρ που είχε δώσει με καταλάβη
με εκείνος που θα μ' άλυγιστη σταθερότητα,
προδοσία, θα έφευγε για το μεγάλο ταξίδι
ο «κατάδοκος» δεν θα διατάζε ούτε στιγμή να
τιμωρήσει την άπιστία...

Έχει άλλως τε άπόλυτο δικαίωμα ο Ζαλαμόρ
να απαιτήσει έχεμύθεια, πιστά και όπακη. Για-
τί έδινε ως αντίταλγμα την ήσυχη ευημερία.
Όπου περνούσε, έκανε ανθρώπους εύτυχισμέ-
νους που γινόντουσαν έπειτα πιστοί όπαδοί
του.

Αυτό όμως το φαινόμενο της άφροσύνας δεν
αφείλετο μόνον στο όλο κέρδος, αλλά και στη
θόνηση της γοητείας του παραδέξιου εκείνου άν-

θρώπου που είχε το χάρισμα να δένει ψυχή
και μαζί του όσους του φαινότουσαν άξιοι ή
χρήσιμοι. Έτσι, είχε φθάσει σύντομα στο ση-
μείο να πιστέψη, ότι πλησίαζε ή ώρα να βάλει
εις ένέργειαν το μηχανισμό που είχε έτοιμά-
σει...

Μεγάλες ποσότητες χρυσόφορου πετρώματος
είχαν μεταφερθεί από το νησί από τα κότεργων
στην άντικρυνή άκτή, περιώντας δόθηκαν για
«άσβεστοχους χαλαζιάς». Έλέως ύψικαίμιοι
που λειτουργούσαν με ισχυρότατο ηλεκτρικό
ρεύμα, στα μυστηριώδη και άνεξερεύνητα βά-
θη του παρθένου θάλασσας, είχαν λιώσει το όρυ-
κτο αυτό και είχαν βγάλει βέργες καθαρού
χρυσού.

Όλη αυτή ή πυρετώδης δουλειά γινόταν με
άπόλυτη μυστικότητα. Και, ενώ έξακολουθούσε
άκόμη, άνεόληκτη, ο Ζαλαμόρ έριξε την κα-
ταπληκτική του πρόκλησι σ' όλόκληρο τον κό-
σμο!

«Έμπιστοι άπεσταλλέμοι του πρότειναν στις
Κυβερνήσεις και στα μεγάλα τραπεζικά
«τράστα» να αγοράσουν μεγάλες ποσότητες κα-
θαρού χρυσού, με την τρέχουσα αξία του σε
χαρτονόμισμα. Συγχρόνως τους έδιναν να κα-
ταλάβουν ότι, σε περίπτωση άρήσεως, ήταν έ-
ξουσιοδοτημένοι να ρίξουν την ποσότητα εκείνη
του χρυσασίου στη χρηματιστηριακή αγορά,
πουλώντας το σε έξουλειστική τιμή.

Αυτή ήταν ή τρομερή άμελη: Το χρυσάφι
θα έζέπτε, θα έφτανε να κοστίζει όσο το μο-
λύβι ή το σίδηρο! Αυτό θα σήμαινε το γκρέμι-
σμα του νομισματικού συστήματος, τη χρεωκο-
πία όλόκληρου του Κόσμου!

Νά γιατί ο Λονδρέζος τραπεζίτης και όλοι
οι άλλοι, είχαν δεχθεί άναγκαστικά την πρό-
τασι.

Είπε ή αλήθεια ότι ο Ζαλαμόρ έπέβαλλε τη
θέλησι του, αλλά μέσα στο μέτρο της λογικής.
Έδινε δηλαδή χρυσάφι, ζητώντας σε κάθε πε-
ρίπτωση ένα ποσόν ανάλογο προς την οικονομι-
κή δύναμι του άγοραστού. Έτσι, το σχέδιό του
πετύχαιε παντού. Πλούσιος σαν Κρόισος, θα
μπορούσε επί τέλους να έπιζητήσει τη δικαιο-
σύνη και την αλήθεια!

Η εύγνεσια και ή άνωτερότης της ψυχής του,
ή αξιοπρέπεια και ή ευσυνειδησία του, έξασφα-
λίζουν ότι δεν θα περνούσε τα όρια, ότι δεν
θα έκανε καταχρησι της ύλιγγιδους παντοδύ-
ναμίας του.

Μόνον άν...
Όταν το τρομερό αυτό «άν» έρχόταν στο
μυαλό του, έκανε έξαφνα κάθε αυτοκυριαρχία
του. Το «άν» εκείνο άφορούσε την καλή, την
αγαπημένη του συντρόφισσα, την Ζαλαβί! Α-
πό καιρό τώρα, μόλις άπόκτιπτε τα πρώτα οι-
κονομικά μέσα, είχε άρχισει τις έρευνες, για
να μάθει τί είχε άπογίνει ή άφροσύμηνη γυναί-
κα του.

Αν έξαναγύριζε ή Ζαλαβί, άν του χάριζε
και πάλι τα χάδια της και το χαμόγελό της,
άν μπορούσε να ένωθή το παρελθόν με το πα-
ρόν και να ξεχασθή ή καταραμένη παρενθesis...
Ε, τότε, άφού τελείωνε το έργο της δικαιοσύ-
νης, ο Ζαλαμόρ θα άφινε την πάλη και θα ξα-
νάβρισκε τον ήσυχο ρυθμό της ζωής του.

Αν άπεναντίσας βεβαιωνόταν ότι είχε χάσει
για πάντα τη λατρευτή του, τη μοναδική χαρά
της ζωής του, τότε... Άφού ο άνθρωποι ει-
χαν έγκληματίσει άνήκουστα έναντιόν του, πο-
δοπατώντας τα δικαιώματά του και μη θέλον-
τας να τον πιστέψουν όταν διεκήρυσσε την άθω-
τητά του, όλη ή κοινωνία θα άξιζε να τιμωρηθή
όσο και οι κακοόργοι που τον είχαν καταστρέ-
ψει!

Το διμνηματικό γράμμα του ενός ζευγαριού

Συνεννόησις!

Μιά Γαλλίδα, που τώρα μόλις άρχισε να
μαθαίνει τα Έλληνικά, μπηκε πρό ήμερών
σ' ένα έστιατόριο με την άπόφασι να φάη
μυσταράκι, το όποιο της άρεσε έξαιρετικά.
Ενώ όμως ήφερε την όνομασία όλων των
κατοικιδίων ζώων και πολλών άγέλαιων,
άγνοουσε πώς λέγε το μικρό του βωδιού, το
μυσταράκι δηλαδή, από το όποιο ακριβώς
ήθελε να φάη.

Απευθυνόμενη λοιπόν στον ξενοδόχο, ά-
νοιξε μ' αυτόν τον έξης διάλογο:

Η ξένη. — Σού... βώδι!

Ο ξενοδόχος. — Ω!... Σας εύχα-
ριστώ...

Η ξένη. — Έγώ γελάσα!

Ο ξενοδόχος. — Αι... Θαυμά-
σια... Κι' έπειτα...

Η ξένη. — Γάμος... Τι παιδί;
Ο ξενοδόχος. — Μυσταράκι.
Η ξένη (θριαμβευτικά). — Φέρε μου
το μπριζόλα του!

ΡΟΑΝ

Αν λοιπόν ή αγαπημένη του δεν ξαναγύ-
ριζε, για να βαλσαμώσει την πληγή του, ή
πληγή αυτή δεν θα έπαισε ποτέ να αιμορροή.
Και ο Ζαλαμόρ, ο πρώην υποκόμης ντε Λά
Σαμπρέρ, θα ζητούσε ένα φάρμακο σκορπίζον-
τας γύρω του τόν δολέβρο!

Στην έπικίνδυνη και κακόφημη γειτονιά
της Βύλλετ, μέσα σ' ένα άδιέξοδο δρομάκι, μια
κόκκινη ηλεκτρική λάμπα φωτίζε την επιγραφή
της ταβέρνας «Ο σκελετός που χορεύει». Έ-
νας καμπούρης φύλαγε στην πόρτα του μαγα-
ζιού, για κάθε ένδεχόμενον...

Από το σκοτάδι του δρόμου ξεπρόβαλαν
δύο μεθυσμένοι, που πλησίασαν στην ταβέρνα,
σκοτάβοντας και τρικλίζοντας. Ο καμπούρης
τους κύταξε με το έμπειρο μάτι του, χαμογέ-
λασε, δείχνοντας τα κιτρινωμένα δόντια του,
και μουρμούρισε:

— Είνε ψευτομεθυσμένοι!

Πήρε, δίχως να κινήθι σχεδόν, ένα χαλίκι
και το άφρισε να κυλήσει στα βρώμικα σκαλο-
πάτια της ύπαγειας ταβέρνας. Είσοποιους έτσι
τους τακτικούς πελάτες να προσέδουν...

Οι δύο σύντροφοι έφτασαν στην πόρτα, άκου
μπώντας ο ένας στον άλλον, χαϊρήτησαν εύθυ-
μα τον καμπούρη και κατέβηκαν στο άβυσσικό
καταγώγιο. Όταν άνοιξαν την πόρτα για να
μπουν, έφτασε στο δρόμο μια όχλοβή από
κουβέντες, τραγούδια, γυναικείες φωνές, γέλια
δυνατά και τουσυγκρίσματα ποτηριών.

Ήταν μαζεμένη εκεί μέσα όλη ή ανθρωπινή
ύποστάθμη, για να ξεθυμάνη τα πάθη της, να
καταστρώσει τα έγκλημάτά της, να πνίξη στο
φρικτωμένο αλκοόλ τα ύπολείμματα της λογικής
που τους έκανε άκόμη να ξεχωρίζουν από τα κτη
νη. Λαθρεμποροι ναρκωτικών, άλχητες, λομπού-
τες, εργάτες δίχως δουλειά που άφιναν πεινα-
σμένο το στήλι τους, έπιφοβοι μαχαίροβγάλτες,
κάθε φυσική και ήθική βρωμία είχε τον άντημο
σωπευτικό της τύπο μέσα στο καπνισμένο εκεί-
νο και βρώμικο ύπόγειο.

Εκεί μαζεύονταν συνήθως και ο «γδάρτης»
ο άπάχης στον όποιο έδωκε άλλοτε ο Ζα-
λαμόρ ένα άξέχαστο μάθημα. Είχε κατακτήσει
άληθινό κτήνος. Έχοντας διαρκώς έμπρός του
ένα ποτήρι άφέντι, περνούσε τον καιρό του δι-
λητηριάζοντας συστηματικά τον έαυτό του και
κυτάαζοντας γύρω του με μάτια αποβλακωμένα.

Οι δύο καινούργιοιφερμένοι τον είδαν άμέσως
καθισμένοι στη γωνιά του. Πέρασαν όπως μπο-
ρούσαν ανάμεσα σε πλάτες, κοιλίες, μπράτσα,
πόδια, καθίσματα, πάγκους, τραπέζια, πλησία-
σαν τον άνθρωπο που ζητούσαν, κάθισαν βα-
ρεία κοντά και και πρόφεραν με δυσκολία, σαν
άληθινο μεθυσμένοι:

— Νά σε ψήση ο διάολος, καταραμένη
«Γδάρτη»!

Εκείνος, άδιαφορώντας για τον ιδιόρρυθμο
αυτό χαιρετισμό, τους κύταξε με μια ήλιθια
περιέργεια. Όχι, δεν θυμόταν να τους ήξερε!
Ανασήκωσε τους ώμους του, κούνησε το κεφα-
λι του και ήπιε μια ρουφηξιά του πράσινου δη-
λητηρίου.

Ο ένας από τους νεοφερμένους παράγγειλε
το «μυστήρι». Όταν την έφερε ο ταβερνιάνος,
ο ένας άποψης γέμισε το ποτήρι του «Γδάρτη»
και του ψιθύρισε:

— Άκουσε! Θέλεις να τσεπώσεις ένα κα-
τοστήριο;

Το έπιχείρημα ήταν αρκετά πειστικό! Ο ά-
πάχης κύταξε έκπληκτος τον άγνωστο συνο-
μλητή του και ρώτησε:

— Μίλα! Τι ζητάς;...

— Θα πάρης εκατό φράγκα, άν ξέρης να
μού δώσης καμιά είδησι για ή Ζαλαβί, τη
συντρόφισσα του Ζαλαμόρ, που πέθανε στα κά-
τεργα.

— Σπιούνοεις είσαι; μουγκρίσε ο «Γδάρτης».
Αντι ν' άπαντήση, ο άλλος τοδίδεξε ένα
χαρτονόμισμα. Βλεπόντας το ο άπάχης έχασε
κάθε διαταγμό, έβλασε μόνο και ώμολόγησε
ότι δεν ήξερε δυστυχώς τίποτε για ή γυναίκα
έκείνη. Η Ζαλαβί είχε χαθή, χωρίς να μάθει
κανείς πώς και γιατί.

Οι δύο άγνωστοι έπέμειναν, από φόβο ότι ο
«Γδάρτης» δεν μιλούσε, γιατί τους όπτοπεύ-
σαν. Άλλά εκείνος τους άποστόδμως, λέγοντας
τους:

— Μά τα κέρατα του διάβολου, σάς φαί-
νεται ότι άν ήξερα κάτι, δεν θα σας το έλε-
γα για να πάρω το κατοστήριο;

Όταν οι δύο σύντροφοι βγήκαν από την τα-
βέρνα, ο καμπούρης της πόρτας έπαισθηκε ότι
δεν είχε γλασθή πρό όλίγην... Πρώτα, γιατί
άντι να εινε τώρα πού μεθυσμένοι από όταν
ήταν, δεν παραπατούσαν πιά καθόλου. Και
μπήκαν, γιατί ο ένας από αυτούς έξασπασε, με
θύμω και άπογοήτευσι:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Βάσανα συζύγου

Ο άστυνόμος. — Τρεις βραδυές κατά
συνέχεια διέρρηξες το ίδιο καταστήμα γυναι-
κείων φορεμάτων. Τι έκαλες;

Ο κ λ ε φ τ η ς. — Ένα φοουστάν για την
γυναίκα μου, κύριε άστυνόμο. Άλλά έέρετε ή
έβαλε και της το έλλαζε τρεις φορές.

Θεοδώρα,

ή ώραία αυτοκρά-
τειρα του Βυζαντίου, που
αγάπησε παράφορα έναν
εύπατριδη συνωμότην.

Μέσα στο καταγώγιο

— Θα μου χάρισης το όνομά
σου, ώραία χορεύτρια; Τόσον και-
ρό τώρα μου προσφέρεις τον θεο-
πέσιον έρωτά σου, χωρίς επιφύ-
λαξη και διαταγμό. Ποτέ δεν μου
είπες ποιά είσαι και από ποιά κα-
τάχρησι.

— Μίστα με λένε, ώρατε μου
ή Άνδρέα, και ήρθα στην
Κωνσταντινούπολι από την Κύπρον
για να χορεύω και για τις λαμπρές
τελετές της πόλεως, τα όργιαστικά
γλέντια σας, με τόσο όνομαστα
σ' όλο τον κόσμο.

— Κατάγεσι λοιπόν και σύ
από την πατρίδα της έλευνης
αυτής Θεοδώρας, της ευνουμένης
αυτήν έρωτά σου, θρόνον
μας, του 'Ιουστινιανού; Φαίνεται,
πως το έχει ο τόπος σας να θυά-
ζε θέρμης κι' έρωτιάρες. Όμως
όχι! Η Θεοδώρα δεν πρόκειται
ποτέ να άταπειραχθή Αυτούστα ο-
ταν έρθη ή στιγμή ο έραστικός της
'Ιουστινιανός ν' άνέβη στο θρόνο.

Η γυναίκα που μιλούσε με τον
θαμώνα του νυκτερινού εκείνου
κέντρου της Κωνσταντινουπόλεως,
έκτύταξε τρομαγμένη τον συνομι-
λητή της.

Κάτω από το θαμπό φως των
λυχνιών, το πρόσωπό της είχε πά-
ρει έξανθικά το χρώμα της νε-
κρης.

— Είνε αλήθεια, τόσο έκφυλη
αυτή ή γυναίκα όπως λένε; ρώτη-
σε άγνα.

— Θα εινε ή καταστροφή του
Βυζαντίου, άν κάποτε γίνει Αυ-
γούστα. Δεν έχει καμιά ήθική έ-
πάνω της. Λένε πως γυρίζει τις
νύχτες μεταμφιεσμένη — σαν την
Μασαλίνα, — στα πιο αίσχρα
καταγώγια του λιμανιού και των
λαϊκών συνοικιών αναζητώντας
τους πλούσιους φίλους της. Όμως
αυτά όλα δεν φαίται παρά ο
αβούλος 'Ιουστινιανός που την ά-
νέχεται... Άλλά για πές μου. Μ'
αγαπάς Μύρτα;

— Όσο δεν φαντάζεσαι.

— Και θάρρης άπόψε στο στήλι
μου;

— Θάρρθ και θα μένω ως τα
χαράματα. Όμως μ' έναν όρο:

— Λέγε!

— Δεν θα μου ξαναμύλησης για
την Θεοδώρα και τους έρωτές
της.

— Σύμφωνοι, άγάπη μου!

— Η συνωμοσία

Το Βυζάντιο ήταν άνάστατο την
ήμέρα εκείνη. Ο γιρλάνος βασι-
λεύς 'Ιουστινιανός Α' νοιάζοντας
ότι πλησίαζε στο έσχατα του βίου
του είχε άναγκασθή συνάγοντα
και διάδοχο του θρόνου μετά το
θάνατό του, τον άνεμψό του 'Ιου-
στινιανό.

Και ο τελευταίος, χωρίς να δι-
έξου, έκάλεσε στο πλάι
του τον τέλετη της όρκωμοσίας
του, ήν την Θεοδώρα, που την
είχε παντρευθή στο μεταξύ κρυ-
φά...

Το σκάνδαλο ήταν άφανόρ. Ο
'Ιουστινιανός ζητούσε να έπιβάλη
ως βασιλείσα στο Βυζάντιο την
γυναίκα που άγαπούσε.

Μια συνωμοσία είχε έξυφανθή
στο μεταξύ μυστικά, έναντιόν του
'Ιουστινιανού. Και οι συνωμότες
θα έδρασαν την ίδια εκείνη μέρα
της όρκωμοσίας.

Μά ή ταραχάρατη Θεοδώρα εί-
χε λάβει τα μέτρα της.

Γιατί ή ώραία όρχηστρίς Μύρ-
τα, που νυκτερινό καταγώγιο,
δεν ήταν άλλη από αυτήν. Και εί-
χε κατορθώσει να μάθι από τον
νεαρό εύπατριδη Άνδρέα όλες τις
λεπτομέρειες της συνωμοσίας, της
όποιας αυτός ήταν άρχηγός.

Η Θεοδώρα προλαμβάνει

Μέσα στα ύδρα ύδονγια του
Παλατίου οι συνωμότες που συνε-
λήφθησαν έγκαίρως, όποδωλονται
τώρα σε φρικτά θάσανιστήρια για
να όμολογήσουν.

Ο εύπατριδης Άνδρέας δεν
δρίσκειτα ύστως αν άναμεσα των.
Τον έχει σώσει ή άγάπη της Θεο-
δώρας, ή όποια έγκαίρως τον εί-
δοποίησε να διαφύγη...

Όστόσο ή Θεοδώρα εινε κα-
τακτρινή από την άγωνία. Παρί-
σταται εκεί μπροστά στους συνω-
μότες που όμολογούν. Και είναι
αυτός, ο κυριότερος, που έτοι-
μάζεται κάτω από την άπειλη του
παρακτωμένου σιδήρου, να άποκη-
λώη το όνομα του συνωμότη του
Άνδρέα.

— Άδσε τον θάνατο στον άθλιον
αυτόν! Φανάσει έξάλλη από τον
τρόμο ή Θεοδώρα στον άσαστή.
Θανάτωσέ τον γιατί μας έλυνεύε-
ται και μας λείψ ψευδή για να
μας συγχίση.

Και ο δυστυχισμένος συνωμότης
του Άνδρέα, ο Μάρκελλος, φο-
νεύεται, την ίδια στιγμή.

Η Θεοδώρα σώζει έτσι τον ά-
γαπημένο της, ο όποιος άγνοεί
τάνα την πραγματική ταυτότητά
της.

Ο μαρτυρικός θάνατος του
Μάρκελλου όστόσο έξεγειρεί με-
χρι παροξυσμό την όργη των Βυ-
ζαντινών.

Η Μύρτα, το έλλειν αυτό
γυνάικ έπρόδωσε! άνακαλύπτει ο
εύπατριδης Άνδρέας. Ήταν μια
κατάσκοπος και ένώ ο άνόητος
της είχα έμπιστευθή όλα τα σχέ-
διά μου.

Και όρκίζεται μπροστά στους
εισαωθέντας συνωμότες φίλους του
να έκδικηθή τον θάνατο του φίλου
του με την δολοφονία του αυτο-
κράτορος και της άθλιας συζύγου
του.

Ο Χότζας κι' ο Μωάμεθ

Μιλώντας μια Παρασκευή στους συγγαριάνους του, ο Χό-
τζας τους είπε πως ο Μωάμεθ είχε την δύναμι να έκτελη ό-
ποιαδήποτε χάρη κι' άν του ζητούσαν.

Την άλλη μέρα ένας άφελής νεαρός χωρικός πήγε στο Χό-
τζα ένα σημείωμα για τον Μωάμεθ. Με το σημείωμά του εκείνο, ο
νεός ζητούσε απ' το Μωάμεθ να του άποστείλη γρήγορα 25 λίρες,
όπως ο Χότζας διάβαζε την παράκλησι αυτή, λυπήθηκε τον
χωρικό κι' άφού συγκατένευσε μερικώς, έστειλε στο Μωάμεθ ώστε περι-
οχή ο καμμένος αυτός νέος έχει τόση πίστι στο Μωάμεθ ώστε περι-
μένει να του στείλ η 25 λίρες. Δεν πρέπει να τον άπογοητεύσουμε.
Ας κάνουμε λοιπόν έναν έρωνο μεταβή μας.

Ο έρωνος έγινε και συνεκτερόθησαν μόνο είκοσι λίρες. Ο Χό-
τζας έβλεπε ότι ο νεαρός χωρικός έπεσεκέθηκε πάλι το
τέρας τις βραλε σ' ένα ασκκούακι και την άλλη μέρα τις παρέδωσε
επίς στο νέο.

Μερικές ώρες άργότερα ο νεαρός χωρικός έπεσεκέθηκε πάλι το
Χότζα και τοδίδσε ένα δεύτερο σημείωμα. Ίδου το περιεχόμενό
του:

«Αγαπητέ Μωάμεθ. Όταν θα μου έξαστείλεις λεφτά, να μη τα
έμπιστευθής στον Χότζα για να μου τα δώση. Στείλε μου τα κατ'
εύθειαν, γιατί ο Χότζας μ' έκαλεσε!»

Αν θέλη ο Θεός

άποτε ο Χότζας κουβεντιάζοντας τη νύχτα με τη γυναίκα του
στο κρεβάτι, της είπε:

— Άύριο άν βρέξη θα πάω στο χωράφι, άν δεν βρέξη θα
πάω στ' αμπελί.

— Αν θέλη ο Θεός, άνδρα μου! τοδπέ ή γυναίκα του.

— Βρέ, θέλει και δε θέλει ο Θεός, έγώ θα πάω ή στο ένα ή στο
άλλο! άπάντης ή Χότζας.

— Μη το λές αυτό Χότζα. Λέγε πάντα: «Αν θέλη ο Θεός».

— Αυτό που σου λέω έγώ! είπε πάλι ο Χότζας. Άύριο ή στ' αμ-
πελί θα πάω ή στο χωράφι.

Τη νύχτα έβρεξε κι' ο Χότζας παίρνοντας ένα καλάθι ξεκίνησε
πρωί - πρωί για τ' αμπελί. Δεν είχε φθάσει όμως στο μισό δρόμο
όταν για καινή του τύχη άντάμωσε τους ανθρώπους του Σουλτάνου
που έρχόντουσαν να ελίσταρουν τους καθυστερημένους φόρους κι'
έπειδή ήταν ή πρώτη φορά που κατέβαιναν σε κελνή την περιφέ-
ρεια άγγάρεψαν το Χότζα να τους δείλη το δρόμο.

Ετσι ο Χότζας άφρισε το δρόμο του άμπελιού και γυρίζοντας
τον πρόλαβε ή νύχτα, ώστε μόλις κατά τα μεσάνυχτα έφθασε στο
σπίτι του και χτύπησε την πόρτα. Όταν δε ή γυναίκα του τον
ρώτησε: «Ποιάς εινε;» εκείνος άπάντησε:

— Αν θέλη ο Θεός, έγώ είμαι, γυναίκα!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της κούκλας

Η κούκλα ήταν, όπως έαλας
τε και σήμερα ένα από τα κυρι-
ότερα παιχνίδια των παιδιών και
κατά την άρχαιότητα. Επίσης ήτο
το συνθηέστατο παιδικό παιχνίδι
στους Ρωμαίους και οι νέες, μό-
λις άφηναν την παιδική ηλικία, έ-
πλήγαν ν' άγαθήσουν την κού-
κλα τους στους βωμούς της Α-
φροδίτης, για να σημάνουν έτσι
ότι ήσαν πλέον εις ηλικίαν ν' ά-
σκοληθούν με άλλες σοβαρότερες
άσχολίες.

Ο Ρωμαίοι έθωβαν τα άποθή-
σκονα παιδιά τους με τα παιγι-
δια τους. Βρέθηκαν σε πολλούς
παιδικούς τάφους, από περί της
Ρώμης, κούκλες από πηλό και άλ-
λες πάστες, μερικές μάλιστα εί-
χαν και άρθρώσεις συνδεμένες
με σύρματα.

Και οι μικρές Αιγύπτειες έπα-
ζαν επίσης με κούκλες. Οι αιγυ-
πτιακές κούκλες ήσαν πολύ καλ-
λιτεχνικότερα κατασκευασμένες α-
πό τις έλληνικές.

Κατά την μεσαιώνα δεν άπαν-
τώμεν στη Γαλλία ήνη κούκλα.
Έσυνήθισαν να χαρίζουν στα κο-
ρίτσια μόνον ζωγραφίες που πα-
ρίσταναν την Παναγία και τον
Χ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΑΙ απαντήσεις Κάμα, Γραφολόγου, Φίλης Πονεμένων και 'Ιατρού, αποστέλλονται ταχυδρομικώς ή δίδονται από τα γραφεία μας.

Το δικαίωμα της απαντήσεως έχει δρισηθ εις δρασχίαν 500.

Ταχυδρομικώς επίσης, και με πάσαν εχεμύθειαν, θα αποστέλλονται ή θα παραδίδονται από τα γραφεία μας αι απαντήσεις της Φίλης των Πονεμένων, επιθυμούντων των επιστολογράφων με πεντηκοντάροχμον καταβολήν διά τα έξοδα χαρτοφάκελλου κ α ι γραμματίου.

Παρακαλούνται οι επιστολογράφοι ν' αναγράφουν ενανυστάτος το όνοματεπώνυμό των και την διεύθυνσιν των, πλην του ψευδωνυμου των.

Απλοῦται επίσης ρητώς, ότι ουδέμια επιστολή θα λαμβάνεται υπ' αψιν από το ενοικέστον χρηματικόν ποσόν είνε έλλειπές.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τά πόδια ζον

Στά δύο προηγούμενα μαθήματα σας έγραψα λεπτομερώς για την αιτιολογία και την επιστημονική θεραπεία των διαφόρων αντιαισθητικών και όχληρων παθήσεων των ποδών και για τις γενικές διαταραχές που προκαλούνται από την παραμέληση των παθήσεων αυτών.

Σήμερα θα σας γράψω για τον πόδα και τις διάφορες παθήσεις που παρουσιάζονται συνηθέσ επάνω στα δάκτυλα ή άνωμέσ πάλι, στα κότσια, στις πτέρνες, στην ραχία ή επιφάνεια ή στο πέλμα του ποδός.

Οι περισσότεροι, έξ άνοιγας των διαφόρων σοδάρων συνεπειών που είνε δυνατόν να προκαλέσει ένας κάλος, μεταχειρίζονται για την θεραπεία τον πολύ επικίνδυνον μέσο. Όχι όλιγοι δυστυχώς, θάνατοι έχουν σημειωθή από μολύνσεις, κατόπιν μιας επιτολαιας περιτομήσεως ή απόκοπής ένός ακμιάντου κάλου. Για τον λόγον δε αυτόν—σας γράφω προκαταδικώς πριν προχωρήσω στις διάφορες λεπτομέρειες—μολιάσονται με κάποια ασυνήθης επάδυνο πρόβλημα του κάλου σας με μιά ελαφρά τριγύρω του κοκκινίλα επεκτεινόμενη συχνά και στην ραχία άκμης επιφάνεια του ποδιού και συνοδευόμενη πολλές φορές από πυρετό και ρίγη, να καλήτε άμέσως τον γιατρό σας, γιατί ίσως την επομένη ήμερα να είνε άρνη.

Συνήθως οι κάλοι και οι σκληρύνσεις προέρχονται από το τρίψιμο και την πίεση του ποδιού στο παπούτσι. Ίδιως όταν το πόδι είνε στενό ή κοντό. Λόγην λοιπόν της συνεχούς τριβής και πίεσεως του παπουτσιού κατά την βάδιση, επέρχεται μιά σκληρύνση, της επιφάνειας, ακριβώς στο μέρος του ποδιού όπου γίνεται αυτή, όποτε και αρχίζει ο σχηματισμός του κάλου.

Με τον καιρό όμως συνεχίζόμενη της άφορητης, ή επιβερύκη αυτή σκληρύνση γίνεται μέσσο στο δέρμα (ρίσα του κάλου). Ο κάλος πιεζόμενος από το παπούτσι επάνω στα ελαστικά νεύρα του ποδιού, επιφέρει τους γνωστούς νύσσοντας πόνους.

Ωστε, για ν' αποφεύγετε τους κάλους, το καλύτερο μέσον είνε να φορήτε φαρδία παπούτσια. Είτε φανερόν, ότι όμια παύση ή πίεσις του παπουτσιού και συνεπώς

ή τριβή του δακτύλου ή κάλος ή άνοηση το πόδι θα σ' ακουφιώσει και σε λίγο ο κάλος θα πέση.

Όλοι οι κάλοι ποινόν διγνώτερο ή περισσότερο, ανάλογως των υγιεινών και καίριων μεταβολών και της πίεσεως που υφίστανται. Ένα καλοφτιαγμένο καλαπόδι είνε ο καλύτερος γιατρός και το αποτελεσματικότερο ριζικό φάρμακο για την απαλλαγή από τους όχληρους ή επικίνδυνους κάλους. Όσα φάρμακα κι αν μεταχειρισθήτε για το ξεριζώμα, όσες φορές και αν κόμην υποστήτε χειρουργικές από την ρίζα αφαιρέσιν των, οι κάλοι θα ξαναγίνουν και στο ίδιο μέλλοστο μέρος ταχύτατα, αν δεν φορήσετε φαρδύ παπούτσι. Ουδέποτε πρέπει να κόβετε τους κάλους σας. Αυτό είνε μιά πολύ κακή συνήθεια, που μπορεί χωρίς να το καταλάβετε μέσσο σ' ελάχιστες ήμέρες να σας οδηγήση στον τάφο, από γενική σηψαιμία, από την όποιαν συχνά ή 'Επιστήμη, παρ' όλες τις προόδους της, είνε άνικανος να σώση τον άνθρωπο. Αν εν τούτοις, παρακούοντες τις συμβουλές αυτές, κόψετε τον κάλο σας, και τον κατώτερο τότε να αφήσετε να τρέξη το αίμα άφθονο, δίχως να το σταματήσετε, κι αφού το πλύνετε κατόπιν με άρκετο οινόπνευμα, να το κόψετε και μιά ελαφρά επιλειψιν βεβαιώς, ιδιού, Ν' απορρίψετε, δέ το υπόλοιπον επί 24 ώρες να βάψετε παπούτσι και να νιέσετε στο στίτι σας με το πόδι υψηλά σ' ένα μαξιλάρι, για να προλάβετε κατά το δυνατόν την φλεγμονή του κάλου και την σοβαρά συνέπεια της, την λεμφαγγειίτιδα, πρόδρομον πάντοτε μιας σοβαρωτάτης και άκρας επικίνδυνης γενικής καταστάσεως.

Και μιά τελευταία συμβουλή: Τους κάλους σας να τους περιποιήσε μόνοι σας. Να μη καταφεύγετε σε ρεκλαμαριζόμενους ήδηθεν ειδικούς πεντικουρίστες για την αφάρσει και θεραπεία των κάλων. Οι περισσότεροι, από τους κύριους αυτούς άγνοισιν τελείως την ασπής και την αντίσηψη και γίνονται έτσι, παρατίτοι άναπαυρόδωτων συμφορών.

Αποφεύγετε έν συμπεριμαί, να επειβαίνετε μόνοι σας πάθησεις των ποδών σας και ίδιως των κάλων, και προπαίνετε μίην καταφεύγετε έν ουδέμια περιττώσει, σε πεντικουρίστες, οι όποιοι άμοιροι της ιατρικής επιστήμης, θα σας προκαλέσουν μόνον άνω, τους επιπλοκάς και τίποτε περισσότερον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

ΟΙ δδλοι του Γερρ-Παρατατικού Νεόπλουτοι

Και νύν, γόνυ άς κλίνωμεν πρό τούων επίσημων Καινοφανών πλουτοκρατών καταφανώς όψιμων. Οί, πλούτον συνσώρευσαν, δέ άλλοτε ούκ ένι Πωλήσαντες φασίολον έν αγορά μελαίνη. Ού μίην άλλα κ' έρέβηνθον, κύκωμος και φαχός. Και πραγματοποιήσαντες εισηράξεις θρυλικάς!

Ω των εμπόρων και κλεπτών, Θεέ προστάτα, Έρμη!... Τών βασιλάντων των κενών ταλαινας όδυμοι Ουδέποτε κατόλισχον, έν εποχή της δίνης. Κι' οι μέλανεσ οι έμποροι όρμώντες έξ άπίνης, Βαλάντι αφαρπαζόντες — Ω Ζεϋ τρισάκαρο, οίμοι!... — Όφινανεις νεόπλουτοι — βαβαί!... γεγόναν (οί μοι!...

Και παλαμίδας φέροντες και δζόντες γελοίας Λαμπρώς εις κέντρα ελαύνουσι πάσης πολυτελείας (λείας) Έσθιοντες εδέσματα και όψα έν λοπάσι. Εγώ δέ νήσιος θεωρών, έν περιπτώσει πάση. Ως νέος πτωχοπρόδρομος αναφανών έν τέλει: — Ανάθεμα τά γραμμάτια, Χριστέ και ποί τά θέλει...

Μετά το Βαλτασάρειον τό γεθμα — Ζεϋ τρισάκαρο (μάκαρ) Όκτακυλινδρρ Έμβουκι, έξακυλινδρρ Πάκαρ Όχούνην, πως άναίσχυντα, σμήνη των νεοπλουτών (πλουτών) Η δέ κασάλβη ή παλλακίς ή άλλως γαβούρα (πλούτων) Ωρύεται κροάζουσα ως κορώνη ή κάρια: — Φάγετε κόραι τάλλαρα και νεαροί δερκάρια!

Ο ΓΕΡΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Έμπιστευτικός μονόλογος

«Οί πιο πολλές ήμέρες, ακόμη κι' οι πιο τρυφερές, οι πιο λογικές, όπως ή δική μου επιμένουν να μές βλέπουν πάντα στην κατάσταση του μικρού παιδιού.

Αντίθετα από κείνο που πιστεύει ή ήμετέρα μου, ένγνώρισα άρκετές γυναίκες ως τώρα στην ζωή μου. Δέν μου λείπει ή πείρα όπως αυτή πιστεύει. Έκαμα συντροφιά με συμφοιτήτριές μου, ένγνώρισα αδελφές φίλων μου, συνέντησα κορίτσια σε φιλικά σπίτια που με καλούσαν. Κι' αν ως χθές καμιά άπ' αυτές δέν με τράβηξε πραγματικά, είνε γιατί δέν είχα όρη άκόμα την ψυχική ευγένεια, τον ευθύ χαρακτήρα, τον αούδομητισμό της γυναίκας, που άγανά αλήθεια, τώρα όμως συνέβη κι' αυτό. Αγαπώ!...

Η αλήθεια είνε πως λείπει της αγάπης μου ή μορφώσις. Μά τα ψυχικά της χαρίσματα την καθοδηγούν πάντα στο όρθο, όχι ίσως σ' αυτό που διδάσκουν τα εγχειρίδια της καλής συμπεριφοράς. Μά σ' εκείνο που συγκινεί και του μιλεί στην ψυχή.

Δέν είνε μορφωμένη, δέν θα μπορούσε ώριμώμενος ποτέ να γίνη ή διανοουμένη που ίσως θα εύχαστοόσε να είχα κοντά μου. Μά με συμβουλευεται, διαδάζει τά θιλάια που της δίνω, καταβάλλει προσπάθεια για να τελειοποιήση τον εαυτό της, με τόσο θερμή, που με συγκινεί, γιατί το θεωρώ αυτό σαν την πιο μεγάλη απόδειξη της άνοησής της. Κι' άλλως τι εί σημασία έχουν όλα τα άλλα, αφού οι καρδιές μας χτυπούν τόσο δυνατά ή μιά για την άλλη.

Η ήμετέρα μου λέει πως δέν είνε λογικό να οικοδομώσας μιά ευτυχία που δέν θα στηρίζεται σε στερεά κοινά γούστα σε κοινές αντιλήψεις. Λέει ακόμη πως είμαι φιλοδόξος. 'Ημιον, είνε ή αλήθεια. Μά δέν θα μού δίνατε δικη, αν σας έλεγα ότι αποφοίτησα να θυσιάσω την φιλοδοξία στην ευτυχία;»

Φοβούμαι, φίλε μου μήπως άργά ή γρήγορα άρχισης να κουράζεσαι. Φοβούμαι, ακόμη μήπως μιά μέρα κάποιια άλλη γυναίκα, πιο σύμφωνη με τά γούστα σου, πιο ίκανή να σε καταλάβη και με τά ίδια ψυχικά προόντα της σιμερινής σε τράβηξη κοντά της. Και τότε:

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικαί επιδράσεις, κατά την έβδομιάδα από 7—13 Νοεμβρίου έχουν ως ακόλουθες:

Ώρα κατάλληλη: Διά τάς υποθέσεις και τάς επιχειρήσεις σας:

8—9 π.μ. της Τρίτης (10). 11.30 — 1 μ. μ. της Πέμπτης (12).

7.30—9 μ.μ. της ίδιας ήμέρας. 2) Διά τά χρηματικά ζητήματα 11 — 12 μεσημέρ. της Κυριακής (8).

9—10 π.μ. της Τετάρτης (11). 3) Διά τά τυχερά παιγνίδια: 4—6 μ.μ. της Παρασκευής (13). 4) Διά την άγοραν λαχείων: 12—1 μ.μ. του Σαββάτου (7). 3—4 μ.μ. της Τετάρτης (11).

5) Διά τάς αισθηματικές υποθέσεις: 5.30—8 μ. μ. του Σαββάτου (7). 10.30—2.30 μ.μ. της Δευτέρας (9).

9—11.30 μ.μ. της Παρασκευής (13).

6) Διά γάμους ή άρραβώνες: 3—5 μ.μ. της Κυριακής (8). 7) Διά το μέλλον σας: 11—1 μ.μ. της Τετάρτης (11).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΙΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Α ρ ι α ν ο ν Ε. Θ. Π ύ ρ ο ν. — Είπατε εξαίρετικά πιστή καρδιά και τά αισθηματικά σας είνε βαθεία και αίσια. Θα παντρευθήτε γρήγορα και θα ευτυχίσετε εξαίρετικά στο γάμο, θα δώσετε δέ και στο σύζυγόν σας όλη την ευτυχία. Λίγα παιδιά θα αποκτήσετε. Τά οικονομικά σας δέν θα είνε σταθερά.

Τ α σ ι α ν Σ. Σ. 3 2. Θα παντρευθήτε από έρωτα, θα είσθε πιστή στον άντρα σας και θα τον κάμετε ευτυχισμένον. Θα ευτυχίσετε και σεις από πάσης άποψέως. Θα παντρευθήτε νέα. Δέν θα αποκτήσετε πολλά παιδιά. Φαντάζομαι ότι δέν θα γίνη άντρας σας εκείνος που σας ενδιαφέρει τώρα.

Μ ι κ ρ ή ν Ε ν ω λ ι σ τ ρ ε α ν ν. Φοβάμαι ότι το αίσθημά σας δέν θα καταλήξη σε γάμο. Άργότερα θα παντρευθήτε από έρωτα, δέν αποκηλείται όμως να κάμειτε και δεύτερο γάμο, ή λόγω άκοιμωφίας χαρακτηρισ, ή λόγω πρόωρου θανάτου του συζύγου σας. Είσθε πολύ ένεργητική και δραστήρια και θα αποκτήσετε στην κοινωνία επίκληλο θέα.

Ε. Α. Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ η ν. —Θα δοκιμάσετε πικρίες από απογοητεύσεις από πρόσωπα του έτέρου φύλου ίσως δέ κάμειτε δυό γάμους. Θα αποκτήσετε πολλά παιδιά. Τά οικονομικά σας θα ύφίστανται, διαρκείς μεταλλάνας της τύχης.

Σ. Ο. Σ. Μ ι κ ρ ή ν Χ ω ρ ε α τ ο π ο λ ι α ν. —'Η ύμετέρα είνε κάπως άσταθής, θα ζήσετε όμως πολλά χρόνια. Είσθε πιστή στην άγάπη, τά αισθηματικά σας είνε βαθεία. Θα παντρευθήτε νέα (δέν έρωσ αν με τον νεό που άγαπήτε τώρα) πάντως από έρωτα. Ο γάμος σας θα είνε έντιμος, Είσθε εύσθητος, ιδεολόγος, άγανακτική. Τυχρή σας ήμερα το Σάββατο, χρωστάτε στον ήμερο και καφέ, λίθες σας ό δινέ.

Ε. Χ α ρ μ ε ν η ν Ε υ λ ι α ν Ε. Β ο λ ο ν. —Στη ζωή σας θα παρουσιασθούν πολλές ερωτικές υποθέσεις. Θα παντρευθήτε δύο φορές κατά πάσαν πιθανότητα, ή ζωή σας όμως θα αλλάξει ριζικά στα πρώτα σας χρόνια. Θα δοκιμάσετε στερηθείς, άργότερα όμως θα γίνετε ευκατάστατη.

Α ρ ΚΑΜΑ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Απαγορεύεται ή άναδημόσιεσις ολιουθήσεθ θέματος του παρόντος τεύχους, διαφυλασσόμενον παντός σχετικού δικαιώματος μας.

Τύποις:

Π. Διαλησμά, Καρρόρη 11

ZITA, Η ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΒΑΙΡ ΚΑΙ ΦΛΟΡΙΝΤ

28

—Γρήγορα, σου είπα, ζώνι βρυχθήκε ο ξένος κερανοβοδώντας με το βλέμμα τόν πανδοχέα.

—Δέν έγω καιρό να σταθώ ούτε λεπτό...

—Ο Ζακεμινώ ρίχθηκε πίσω, έκλεισε σιγά την κουρτίνα και ψιθύρισε με τρόπο:

—'Ο ντ' Αμωρύ!

—'Η Ζίτα έγινε κατάχλωμη.

—'Ο Τρικάμπολο σηκώθηκε έτρεξε στο κρεβάτι του όπου βρισκόντουσαν τά όπλα του και άρπάχοντας ένα έγχειρίδιο ώρμησε στην πόρτα.

— Πάω να τόν «καρφώσω!»

— Μήν κουνήθης από τη θέσι σου! τού φώναξε ο Ζακεμινώ.

— Γιατί;

— Γιατί είνε πάνω στον άλγρο του και θα σου φύγη σαν άστραπή!

— Θα μού φύγη. Τόν δειλό!

— Όχι γιατί θα σε φοβήξ!...

—'Αλλά γιατί θιάζεται να έπιστρέψι στον πύργο του Μαίν, όπου ελπίζει να βρή την Ζίτα... Στάσου ν' ακουσουμε...

Τό άλογο άποιακρυνόταν καλπάζοντας...

—'Α! φώναξε ο Τρικάμπολο έξαλλος από ήρη. —'Αν μπορούσα να τό ήξερα πως θα περνούσε από δω... Θα τόν περιμένα στον δρόμο...

— Δέν εύχαριστείς τον Θεό που δέν τόν συναντήσαμε στο δρόμο μας... 'Α! Τώρα πιά είμαι πολύ αισιόδοξος για την έπιτυχία της άποιας μας. Μόλις ήμερώσει, πρέπει να ξεκινήσουμε ολοταχώς για τόν πύργο της Βουργουνίας για να άπελευθερώσουμε την άρχοντισσα Σαρλόττα...

—'Ο ντ' Αμωρύ θα τρέχη με τ' άλογο του όλη τη νύχτα σχεδόν. Και θα σταθί σε κάποιο φιλικό σπίτι ή σε κάποιο έξοχο πύργο του να διανυκτερεύσιν άπ' όπου βέβαια δέν θα έναφύγη παρά την επομένη το πρωί για να βρεθίη προς τό μεσημέρι στον πύργο του Μαίν.

—'Α ήθελα νάμουνα από μιά μεριά για να τόν έβλεπα πως θα έκανε όταν θα έμαίνατε από τό πιστός γελοιοποιός του, ο έπιφορτισμένος με την έντολή να επιβλέπη την Ζίτα, δραπέτευσε μαζί της!

—Θα γίνη τρελλός από τόν θυμό, από την μονία... Και έπειδή μπορεί να υποθέσει τόν σκοπό της δραπέτευσής μας... δέν από κλείεται να έπιστρέψη πίσω ολοταχώς!

—Τό προέβλεφα όμως και αυτό. Και δέν τόν φοβάμαι. —'Ας έρθη μ' ένα όλοκληρο στρατεύμα να μάς κυνηγή. Θα χρειασθώ για να φτάσω στον πύργο της Βουργουνίας μιά όλοκληρη μέρα... Στο μεταξύ έμεις θα έχουμε περάσει τά σύνορα της επικρατείας του μαζί με την Σαρλόττα που θα έχουμε έλευθερώσει... Και θα έρσκόμαστε πολύ μακριά του...

— Χωρίς να τόν τιμωρήσουμε; φώναξε ο Τρικάμπολο.

— Χωρίς να βρεθί σε ασφαλές μέρος ή καλή μου Σαρλόττα; πρόσθεσε ή Ζίτα.

—'Α, άπάντησε ο Ζακεμινώ. Μου ζήτης πολλά, νομίζω. 'Ο ντ' Αμωρύ θα τιμωρήθι άργότερα. 'Η Σαρλόττα θα γλυτώσει από τά νύχια του και θα καταφύγη σε κάποιο γειτονικό συγγενικό της φέουδο. Και από εκεί πιά θα μπορέση να έτοιμάσει μ' όλη την ήσυχία της την εκδίκησή της. Για τί έγω να έκδικηθί τόν θάνατο του θεράνου, την τραγική δολοφονία της Καρλόλας... Αυτή θα τιμωρήση για μένα τόν ντ' Αμωρύ...

—'Ας της αφήσουμε αυτή την φροντίδα. Θα τά καταφέρη πολύ καλύτερα από μάς...

—'Α, άπάντησε ο Ζακεμινώ. Μου ζήτης πολλά, νομίζω. 'Ο ντ' Αμωρύ θα τιμωρήθι άργότερα. 'Η Σαρλόττα θα γλυτώσει από τά νύχια του και θα καταφύγη σε κάποιο γειτονικό συγγενικό της φέουδο. Και από εκεί πιά θα μπορέση να έτοιμάσει μ' όλη την ήσυχία της την εκδίκησή της. Για τί έγω να έκδικηθί τόν θάνατο του θεράνου, την τραγική δολοφονία της Καρλόλας... Αυτή θα τιμωρήση για μένα τόν ντ' Αμωρύ...

—'Ας της αφήσουμε αυτή την φροντίδα. Θα τά καταφέρη πολύ καλύτερα από μάς...

—'Α, άπάντησε ο Ζακεμινώ. Μου ζήτης πολλά, νομίζω. 'Ο ντ' Αμωρύ θα τιμωρήθι άργότερα. 'Η Σαρλόττα θα γλυτώσει από τά νύχια του και θα καταφύγη σε κάποιο γειτονικό συγγενικό της φέουδο. Και από εκεί πιά θα μπορέση να έτοιμάσει μ' όλη την ήσυχία της την εκδίκησή της. Για τί έγω να έκδικηθί τόν θάνατο του θεράνου, την τραγική δολοφονία της Καρλόλας... Αυτή θα τιμωρήση για μένα τόν ντ' Αμωρύ...

—'Ας της αφήσουμε αυτή την φροντίδα. Θα τά καταφέρη πολύ καλύτερα από μάς...

—'Α, άπάντησε ο Ζακεμινώ. Μου ζήτης πολλά, νομίζω. 'Ο ντ' Αμωρύ θα τιμωρήθι άργότερα. 'Η Σαρλόττα θα γλυτώσει από τά νύχια του και θα καταφύγη σε κάποιο γειτονικό συγγενικό της φέουδο. Και από εκεί πιά θα μπορέση να έτοιμάσει μ' όλη την ήσυχία της την εκδίκησή της. Για τί έγω να έκδικηθί τόν θάνατο του θεράνου, την τραγική δολοφονία της Καρλόλας... Αυτή θα τιμωρήση για μένα τόν ντ' Αμωρύ...

—'Ας της αφήσουμε αυτή την φροντίδα. Θα τά καταφέρη πολύ καλύτερα από μάς...

—'Οχι! όχι! Δέν θέλω αυτός ο ληστής να τιμωρηθί από ξένο χέρι. Θέλω μόνος μου να τού έσγίσω τό στήθος και να τού σπαράξω την καρδιά αυτή που δέν βάρπτει ν' άνήκει παρά σ' ένα άγριμ...

—'Αρκεί, άρκεί Τρικάμπολο. Παρασύρεσαι από την άγανάκτησί σου. Μήν ξεχνάς όμως ότι μου υποσχέθηκες να με ύπακούης τυφλά...

— Θα σε ύπακούσω μόνον όταν έξαφανίσω από προσώπου της γής αυτόν τόν κακούργο...

— Πέσε τώρα να κοιμηθής και αύριο πρωί πρωί θα δούμε αν θα με ύπακούης πιά ή όχι. 'Η νύχτα είνε καλός σύμβουλος. Σκέψου και άποφάσεις. 'Η θα μ' άναγνωρίσης για κύριο και άρχηγό σου ή διαλύουμε την συμφωνία μας.

Και παρασύροντας την Ζίτα μαζί του, έκλεισε πίσω του την πόρτα αφήνοντας ένεδ τόν Τρικάμπολο.

III

«Στό λημέρι» τών ληστών

—'Όταν πιά ήμερώσε ή Σαρλόττα έξαλλή από τη φρίκη, ντροπισμένη, πανικόδλητη, άνοιξε τά μάτια της.

Και τότε με τρόπο διεπίστωσε ότι βρισκόταν μέσα σ' ένα δωμάτιο που είχε για όλην επίκλησή του ένα κρεβάτι και μερικές καρέκλες.

Μιά σιδερένια πόρτα, σιδερα στο μοναδικό παράθυρο έδειχναν στην έκπεσούσα άρχοντισσα ότι κάθε έλπιδα φυγής έξέλειπε πια γι' αυτήν.

Με τά καλλία λυμένα άναστατωμένη, έμάζεψε τά κουρέλια του φορεμάτος της και σηκώθηκε με κόπο.

—'Ενοιωθε τό στόμα της ξερό και τά μάτια της άνικανον πιά να κλάμουν περισσότερο.

Τό άταίσιον δράμα της νύχτας που είχε περάσει, ή άνάμνησις της χυδαίας άτιμώσεως που υπέστη, την συγκλόνιζαν όλοκληρη.

—'Ενα ρίγος πόνου διετέραςε τό κορμί της.

Και άνικανη να κλάψη συντριμμένη, σκακισμένη, ρίχτηκε σε μιά καρέκλα και έμεινε εκεί άκίνητη, θουρή...

—'Εν τά μεταξύ οι άνδρες του Λουδοβίκου, την ίδια στιγμή συγκεντρώνοντο μέσα στην αίσθουσα, όπου συνήθιζαν να παίρνουν τό φαγόπυρο, σιγά σιγά, τόν φαγόπυρο υπό τους πινάκους της νύχτας.

Μερικοί άπ' αυτούς είχαν κιόλας μεθύσει. Ο Λουδοβίκος τους επέβαλε σιωπή.

Φίλοι μου, τους είπε, φερθήκατε πολύ καλά, τόσο καλά όσο κι' έγω. Ωστόσο, πρέπει να μαλλώσω μερικούς από σας...

—'Η γυναίκα αυτή, που μάς την παρεχώρησε ο ντ' Αμωρύ για να διασκεδάσουμε όσο θέλουμε μαζί της δέν είνε αξία τόσο βαρβαρότητας εκ μέρους μας. Έξ άλλου ο άρχοντας μάς, έκεινο που ζήτη από μάς είνε να μη την εξοντώσουμε άμέσως, αλλά άργά, άργά, πολύ άργά. Θέλει να της παραδώσουμε την άγωνία της όσο το δυνατόν περισσότερο. Ίδου, λοιπόν, τί σας προτείνω...

—'Η ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ένας ύπνερπτος. —'Αρχηγέ, είπε στον Λουδοβίκο, Αυό ύπνερπτος και μιά καπέλα που έρχονται εκ μέρους τού άρχοντα να θέλουν να μιλήσουν στον δικητή του πύργου.

— Πού έρσονται;

— Περιμένουν στην αίσθουσα τού κυνηγιού.

— Πολύ καλά. Πές τους ότι φθάω άμέσως.

— Ο ύπνερπτος έφυγε.

Μόλις αντίκρυσε τους άυτόκαλουμενους δυό έπιπότες και την Ζίτα άνοιξε διάπλατα τά μάτια του από την έκπληξη.

—Καλημέρα, Λουδοβίκε! τού είπε με οικειότητα ο Ζακεμινώ.

—'Ω, ώ! Ο γελοιοποιός τού ντ' Αμωρύ και ο ύπνερπτος με τόν όποιο πολέμαμε κάποτε!

—'Εγώ ο ίδιος! είπε ο Τρικάμπολο.

—'Ω! ο μουγγινώ μιλά τώρα! Εμφανίσθηκε ο Λουδοβίκος. Και ο καμπαρσάκος δέν έχει πιά καμπαρό!... Καί είνε ντυμένοι κι' οι δυό με στολή ύπνερπτος. Μά τί διάβολο συμβαίνει δέν μπορεί να καταλάβω...

—Σημείνει ότι, άπάντησε με έπιβλητική φωνή ο Ζακεμινώ, ότι ο Τρικάμπολο ουδέποτε υπήρξε μουγγινός ούτε έγω καμπαρούς και ότι απλούστατα υποδυθήκαμε αυτούς τους ρόλους και' έντολην τού άρχοντα μάς για λόγους τους όποιους μοι άπαγορεύεται να σου έξηγήσω. Προς τό παρόν, ο εύγενικός άρχοντας μάς, τόν όποιο είδαμε χθές τό βράδυ, μάς ανέθεσε μιά νέα άποστολή...

—'Πρέπει να οδηγήσετε κοντά στην άρχοντισσα Σαρλόττα την κοπέλλα αυτή, την καμαριέρα της. Την άναγνωρίσεις;

— Μα θέλωλε νομίζω... Είνε ή μικρή ταίγανουπούλα. Τρόμαξα κάποτε να συμφοιτώσας δυό άνδρες που μού είχαν άρπαχθί γερά στα χέρια για τά άραία της μάτια.

—'Πρέπει λοιπόν να την πάμε κοντά στην άρχοντισσα μάς; Τόσο το καλότερο... Μιά γυναίκα, όσο όμορφη και νάνε δέν άρκει για να ίκανοποιήση την έρωτική λαίμαργία δώδεκα ανδρών... Χρειάζεται και δεύτερη...

—'Η Ζίτα πλίσαισε τρέμοντας τόν Ζακεμινώ. Τά μικρά γυαλιότερα μάτια τού σκληρού αούτο άνδρός που την τρομοκρατούσαν.

—'Ο Ζακεμινώ άνατρίχιασε. Θυμήθηκε άμέσως τά λόγια τού ντ' Αμωρύ: «Αφού λαχάρω τόσον τόν έρωτα θα πεθάνη από... έρωτα».

— Κάνας λάθος, Λουδοβίκε, είπε. 'Η Ζίτα έρχεται άπλάως και μόνο για να άναλλάξη υπηρεσίαν κοντά στην άρχοντισσα την όποια έχουμε έντολην να οδηγήσουμε πύσω στον πύργο του Μαίν.

—Νά φύγη από δω ή άρχοντισσα! 'Υστερα άτ' ό,τι συνέβη! Θα μάς κρεμοβόσ αλους. 'Όχι, όχι! Δέν θα βγί ποτέ από δω μέσα ή γυναίκα αυτή.

—Τό διατάσσει ο ντ' Αμωρύ!

—Θα περιμένω αυτή την διαταγή!

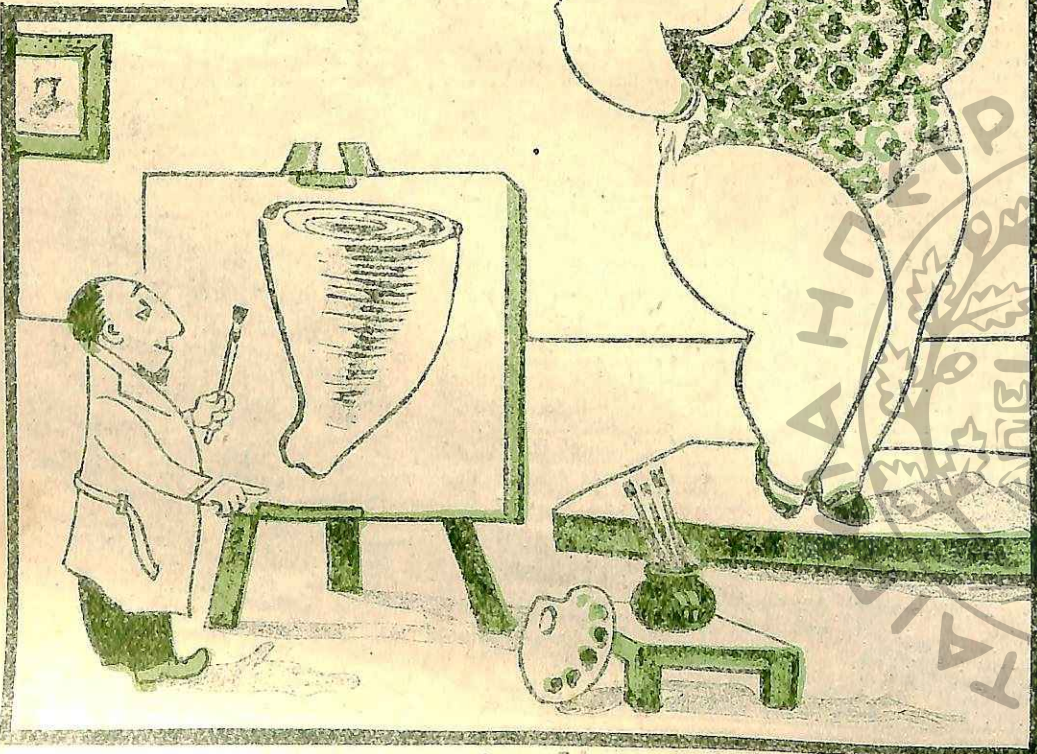
— Γνωρίζεις να διαβάξης;

— Άίγνο...

—'Ενα άναγνωρίσης, ασφαλώς τόν γεροκόπο χαρακτήρα τού άρχοντα μάς.

Ο αφηρημένος φαυλός

Το πορτραίτο της Χοντράς

